(Este curios că o seamă de muzicieni contemporani îl descoperă abia azi pe Varese, după ce au luat contact cu realizările unor alți compozitori avansați din zilele noastre).

Sub conducerea tînărului dirijor și compozitor Vicente Țușcă, formația a interpretat, în maniera sa personală, *Vocalize* de Liviu Glodeanu, piesă extrem de interesantă prin fantezia cu care înzestratul compozitor folosește vocea umană, uneori descoperită, alteori acompaniată de unul sau două instrumente (flaut, violă, vibrafon). Subliniem elogios posibilitățile native ale sopranei Nelly Miricioiu; voce de o intensitate și claritate, de un ambitus larg și de colorit egal a apărut cu totul excepțională, apoi, ce rezistență! acestea nu reprezintă însă totul. Piesa lui Liviu Glodeanu este lucrare cu foarte subtile nuanțe și care se cereau redate atît de cîntăreață cît și de ceilalți interpreți cu fidelitate — care, cu regret, s-a lăsat tot timpul așteptată...

In fine, am mai ascultat și două prime audiții: *Terra* de Vicente Țușcă în care compozitorul folosind un arsenal de mijloace sonore — percuție, instrumente preparate etc. — se pare că a urmărit să sugereze crearea „din haos" a Terrei, apoi, cam cu aceleași mijloace sonore, *Laude* de Sabin Pautza, lucrare cu diferite efecte sonore realizate uneori la pian preparat și diferite alte efecte percutante la talgere etc. și care apăreau uneori ca într-o îngînare molcomă a unei melopee ce nu violenta auzul. Este, în fine, o încercare. Clarificarea intențiilor va veni și ea mai tîrziu. Am reținut însă faptul că la Conservatorul din Iași studenții se informează, caută și în genere lucrează cu multă dăruire — ceea ce nu poate fi decît lăudabil.

J.-V. P.

★

Prezența Cvartetului de coarde al Conservatorului „George Enescu" din Iași a constituit o plăcută surpriză pentru amatorii bucureșteni de muzică de cameră. Componentele formației (Lenuța Popa — vioara I, Viorica Cristian — vioara a II-a, Maria Schneider — violă, Nadea Podariu — violoncel) au dovedit o excelentă disciplină de ansamblu, o remarcabilă cunoaștere a paginilor executate (tot programul a fost cîntat din memorie!). Cvartetul ieșean a arătat disponibilități stilistice variate (ținînd seama de lucrările diferite prezentate) și o intonație destul de îngrijită.

Din recital am reținut antrenanta redare a părților a III-a și a IV-a din *Concertul op. 64 nr.5 în Re major* de Haydn. O impresie mai puțin bună a produs *Andantele*, loc unde există încă posibilitatea de a perfecționa frazarea și elementele coloristic timbrale.

Primul *Cvartet* al lui Ceaikovski a fost cîntat cu pasiune, cu plăcere, fără însă a se ajunge nici un moment la acea limită a romantismului în care bunul simț se află pe muche de cuțit.

În fine, *Cvartetul nr. 2* de Dumitru Bughici, lucrare ce a pus probabil cele mai dificile probleme formației, date fiind dificultățile de intonație și construcție, a fost excelent prezentat. Inteligența ansamblului cameral ieșean s-a ilustrat în redarea diferențială, bine individualizată a celor trei părți (*Improvisazione, Scherzo, Aria*), articulații însă bine integrate în întreg. Frazările excelente, conducerea dramatică a punctelor culminante au constituit tot atîtea atribuite pozitive în interpretare.

Concluzionînd, putem spune că succesul obținut de *Melos* a fost absolut meritat.

DAN BUCIU

DIN ȚARĂ

Brașov

Creația muzicală românească își trăiește o îmbelșugată epocă de afirmări. Caracterizată printr-o mare independență în orientări dar și printr-o tot mai înavuțită stăpînire a mijloacelor de rostire, fie explorînd domeniul sonor în fel și chip, uneori cu acerbă individualitate, fie găsind armoniile unei viziuni mai străbătătoare în suflete și mai apropiate de hotarele muzicii de pînă azi, întîlnește mai sugestiv sau mai evaziv imagini, gînduri, impresii sau elanuri ale vieții înconjurătoare, de cele mai multe ori.

Dacă s-ar urmări multiplele ei înfățișări numai prin prisma celor desfășurate pe estrada simfonică brașoveană și ar fi de ajuns pentru a desluși realitățile de amploare ale muzicii românești contemporane.

Preferințele majoritare ale celor ce o ascultă înclină vădit către tot ceea ce le poate îngădui un acces mai larg la modul de exprimare a verbului ei și-o prilejuire mai puțin interceptată de obstacole neobișnuite a bucuriei muzicale.

Bunul public al concertelor Filarmonicii, „Gh. Dima" a primit cu amabilitate muzici cărora nu le putea ghici îndeajuns cuprinsul dar cu căldură pe acelea care, deși evoluate și adesea foarte personale, nu le ocazionau nici un fel de enigme. O serie de lucrări asemenea acestora din urmă au figurat în concertele ultimei luni, începînd cu *Preludiu și Toccata* răscolitorului și tumultuosului Constantin Silvestri, aprig și profund temperament creator, păstrînd în edificările lui ferme și decise emoționanta volbură a unei înaripate improvizații. Punerea în vie lumină a acestei lucrări deosebite a fost din cele mai fericite, datorită dirijorului Mircea Cristescu.

Au urmat, concert cu concert, *Pămîntul acesta* de Liviu Ionescu, lucrare de un complex structural poate prea amalgamic și întrucîtva mai exigent pentru ascultătorul mijlociu, cel de mare preponderență oriunde, dar cu însușiri reale de forță dramatică și mult relief polifonic, subliniat de dificila parte a pianului, ținut cu incisivitate și bravură de Corneliu Rădulescu și de cea baritonală, susținută cu accentuată pondere expresivă de Paul Nicolaescu; *Imagini bucureștene* de Pascal Bentoiu, frescă în trei panouri bogat și variat evocatoare, sugerînd mai larg și mai liber decît ar fi făcut-o o realizare strîns programatică cele înscrise pe frontispiciul fiecăreia din ele: *Șantier, Grădini, Stadionul.*

Contrastant și aerat țesute instrumental au apărut *Metamorfozele* lui Adalbert Winkler, uneori cu vehemente izbucniri de forță, cu puneri în acțiune a feluritelor jocuri timbrice decurse din intervențiile vocilor din diferite grupe.

Dirijorii Lorant Salman, Mircea Lucescu și Petre Bocotan cu contribuția de mari merite a Filarmonicii „Gh. Dima", au făcut posibile, într-un timp atît de scurt, aceste noi prezentări în condiții cît mai favorabile.

Soliștii concertelor au succedat la rîndul lor aplaudate succese.

O reconfirmare deplină a unui talent particular de calitativ prin fond și timpurie măiestrie a fost acela al tinerei pianiste Dana Protopopescu. În Concertul în si bemol de Brahms, operă capitală din repertoriul de mare răspundere a pianului, jocul sincer, sigur și de aleasă expresivitate și muzicalitatea deosebit de delicată a artistei, au adus un prețuit moment de realizare solistică în stagiunea brașoveană.

Concertul în Re major, K. w. 537 de Mozart, încredințat pianistului Corneliu Gheorghiu, n-a putut să

https://biblioteca-digitala.ro